

Back to Fishing

Witnesses of the Resurrected Lord

Ari Savuoja

Sermon at St. Luke's Chapel, 27.4.2014

Translation from Finnish, Bastian Fähnrich

Gospel text

John 21:1-14

Afterwards Jesus appeared again to his disciples, by the Sea of Galilee. It happened this way: Simon Peter, Thomas (also known as Didymus), Nathanael from Cana in Galilee, the sons of Zebedee, and two other disciples were together. 'I'm going out to fish,' Simon Peter told them, and they said, 'We'll go with you.' So they went out and got into the boat, but that night they caught nothing.

Early in the morning, Jesus stood on the shore, but the disciples did not realise that it was Jesus. He called out to them, 'Friends, haven't you any fish?'

'No,' they answered.

He said, 'Throw your net on the right side of the boat and you will find some.' When they did, they were unable to haul the net in because of the large number of fish.

Then the disciple whom Jesus loved said to Peter, 'It is the Lord!' As soon as Simon Peter heard him say, 'It is the Lord,' he wrapped his outer garment round him (for he had taken it off) and jumped into the water. The other disciples followed in the boat, towing the net full of fish, for they were not far from shore, about a hundred metres. When they landed, they saw a fire of burning coals there with fish on it, and some bread.

Jesus said to them, 'Bring some of the fish you have just caught.' So Simon Peter climbed back into the boat and dragged the net ashore. It was full of large fish, 153, but even with so many the net was not torn. Jesus said to them, 'Come and have breakfast.' None of the disciples dared ask him, 'Who are you?' They knew it was the Lord. Jesus came, took the

bread and gave it to them, and did the same with the fish. This was now the third time Jesus appeared to his disciples after he was raised from the dead.

Our lives can sometimes be a mess. Life can be surprising and confusing. All is not like we may think. Sometimes our own plans fail, and afterwards we realise that it was good so. In today's gospel the disciples thought that God's plans had failed: the Messiah sent by God had not destroyed the Romans, he hadn't established an independent state of Israel and he hadn't removed people's concerns about everyday provisions. The Messiah had been disgraced publicly, and he had died at an execution place for criminals.

The disciples had followed their Master for three years, and they had given their lives to the cause of God's kingdom. They had really given everything to this cause, which now seemed to be lost forever. Jesus had experienced a shameful death, and the promised kingdom of God had not come. Having in mind the death of Jesus, the disciples thought that God's plans had utterly failed. How is it possible that God's own Son should have experienced such a fatal fate?

Something special, however, was in the air. Some of the disciples claimed that they had seen Jesus alive after his death on the cross. Jesus had reportedly given instructions to them to go to their former home area, north of Galilee. There – about two hundred kilometers away from the place they were at this time – the disciples would get to see Jesus.

And the disciples followed Jesus' instructions. They reached their home area, and the days went by. But apparently nothing happened for a while, for Peter decided to go fishing, perhaps to pursue his former profession as a fisherman. Or maybe he and the other disciples were simply hungry. The situation was certainly quite confusing to the disciples. [They might have had different opinions of how to proceed.] Why had they go back to Galilee? What was there to be done? Nothing seemed to happen. The disciples ran out of patience and waiting was a laborious job, yet again.

Or maybe Peter thought that it was better to do at least something, than just waiting for something which no-one knew anything specific about.

Peter was the first of the disciples who said in this situation, "I'm going fishing." So - when had Peter said the last time those words, "Let's go fishing." It must have been at least three years. Was the disciples' boat and net still okay? Once they had found their fishing equipment, they steered the nose of the boat towards the open lake, and began to row.

Their professional skills probably hadn't been lost. They had always been fishing in the night time until morning and then gone to the marketplace to sell some fish.

But now, at this time they hadn't caught any fish. Had they lost their professional skills after all, or what was going on?

The whole night they had been working hard until early in the morning, and when they were approaching the shore with an empty net, they heard someone shouting from the beach, "Hey men, do you have anything to eat". What a strange shout, for there's normally always a catch of fish at this time of the day. The man on the beach commanded, "Throw your net on the right side of the boat and you will find some". This sounded strange.

They hadn't caught any fish, so what did they have to lose. Nothing, so they threw the net on the right side of their boat. And the miracle happened: they got a really huge catch, a couple of hundred kilograms of big fish. The fishing net – made of flax and hemp – was strained to the limit due to the large amount of fish, but it was not torn apart.

The disciples were used to obey these kind of simple and clearcut commandments, as they had been with Jesus for three years. The disciple whom Jesus loved, which was apparently John, was the first of the disciples to recognise Jesus.

Perhaps John's ears and mind was most tuned to listen to the voice of Jesus, because he was loved by Jesus, and loved him in return, of course.

Many animals that flock or breed together usually recognise their own young by their voice in a surprisingly accurate way amidst the many voices of a large herd. For example, birds and reindeer have this kind of ability. The parent bird or reindeer is attuned to their young and are able to distinguish their voice from dozens of similar sounds from the crowd. [And so it may be also the other way round – when the young ones are able to hear and recognise the voice of their parents or the head of the flock.]

However, Peter's ability to hear was not as sharp as John's. I guess Peter was somehow busy with and focused on the temporal chores, fishing. His own busyness and thoughts on earthly matters prevented him from hearing the master's voice. Does this sound familiar to us, does this happen to us as well, and oftentimes?

Peter and John are a bit like Martha and Mary, who also had to relate and balance the secular and the spiritual concerns in their lives. Martha and Peter both focused on taking care of the things of the world. Of course, it is important to take care of these, but the most important thing, however, is only one: to hear the voice of the Lord, and to follow his will.

In our lives we often face situations when we will have to consider what is the Lord's will. Earthly things are important – we must not neglect our secular concerns. But our everyday matters should not replace the most important thing in life, as it seemed to happen with Peter and Martha: For Peter, it was a fishing and acquiring the daily food provision, for Martha it was preparing a meal and taking care of the nutrition. "Man shall not live on bread alone, but on every word that comes from the mouth of God" (Matthew 4:4)

If an important secular or earthly concern prevents us to recognise the most important thing, our relationship with Jesus, then we have to choose the latter. In this way we can

understand what Jesus said and meant in Matthew 10:37-39: "Anyone who loves their father or mother more than me is not worthy of me; anyone who loves their son or daughter more than me is not worthy of me. Whoever does not take up their cross and follow me is not worthy of me. Whoever finds their life will lose it, and whoever loses their life for my sake will find it."

It seems that Jesus wanted to teach his disciples one of the basic rule or main guideline of being and living as a disciple: without a relationship with the Lord, the work does not bear any lasting fruit. If God does not bless us, nothing is well in life. Only following the will of God keeps our lives and our work in the right direction, and only through it we can achieve real results and lasting success.

Once a Finnish leader of a Christian renewal movement received this spiritual guideline before his conversion, "One thing you lack, and with it all." Without faith in Jesus and the forgiveness of sins that faith brings, our lives would drain to waste and be of no value at all.

Believing in Jesus turns us into children of God, and the truth sets us free to do good and to live according to Jesus' example, instead of slavishly doing good based on some religious practices or regulations.

Let's pray: We thank you, Lord Jesus, that you have overcome death's power also in our lives. We thank you that we may rejoice in your love and your gifts that you have earned and gained for us. Thank you that you want to meet us in a gentle and helpful way, just as you encountered the disciples at the end of their fishing trip, even though we often hustle and bustle only by our own will and for ourselves. Give us ears to hear and listen to your voice like John, who recognised the utterings of the Good Shepherd even in the middle of conflicting opinions. And protect us that our earthly concerns won't keep us away from your call and voice in our lives. We pray all of this in your holy name. Amen.

Ylösnoukseen todistajia

Ari Savuoja

Saarna Pyhän Luukkaan kappelissa, 27.4.2014

Käännös englanniksi, Bastian Fähnrich

Evankeliumi

Joh. 21: 1-14

Jeesus ilmestyi taas opetuslapsilleen, nyt Tiberiaanjärvellä. Se tapahtui näin:

Siellä olivat yhdessä Simon Pietari, Tuomas eli Didymos, Natanael Galilean Kaanasta, Sebedeuksen pojat ja kaksi muuta Jeesuksen opetuslasta.

Simon Pietari sanoi: "Minä lähden kalaan." "Me tulemme mukaan", sanoivat toiset. He nousivat veneeseen ja lähtivät järvelle, mutta eivät saaneet sinä yönä mitään.

Aamun koittaessa Jeesus seiso rannalla, mutta opetuslapset eivät tunteneet häntä.

Jeesus huusi heille: "Kuulkaa, miehet! Onko teillä mitään syötävää?" "Ei ole", he vastasivat.

Jeesus sanoi: "Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte." He heittivät verkon, ja kalaa tuli niin paljon, etteivät he jaksaneet vetää verkkoa ylös. Silloin se opetuslapsi, joka oli Jeesukselle rakkain, sanoi Pietarille: "Se on Herra!" Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, hän kietaisi ylleen viittansa, jonka oli riisunut, ja hyppäsi veteen. Muut opetuslapset tulivat veneellä ja vetivät kalojen täyttämää verkkoa perässään, sillä rantaan ei ollut paljonkaan matkaa, vain parisataa kyynärää.

Rannalle noustessaan opetuslapset näkivät, että siellä oli hiilloksella paistumassa kalaa sekä leipää. Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita äsken saitte." Simon Pietari meni veneeseen ja veti verkon maihin. Se oli täynnä isoja kaloja, mutta vaikka kaloja oli paljon - kaikkiaan sataviisikymmentäkolme - verkko ei revennyt.

Jeesus sanoi: "Tulkaa syömään." Kukaan opetuslapsista ei rohjennut kysyä: "Kuka sinä olet?", sillä he tiesivät, että se oli Herra. Jeesus tuli, otti leivän ja antoi heille, samoin hän antoi kalaa. Tämä oli jo kolmas kerta, kun Jeesus kuolleista noustuaan ilmestyi opetuslapsilleen.

Meidän elämämme voi olla joskus sekaisin. Joskus elämässä tulee yllättäviä ja hämmentäviä tilanteita. Kaikki ei menekään niin kuin kuvittelimme. Joskus omat suunnitelmamme romuttuvat ja jälkeensä huomamme, että niin oli hyvä. Mutta tämän päivän evankeliumissa opetuslapsista tuntui siltä, että Jumalan suunnitelmatkin romutuivat: Jumalan lähettämä Messias ei tuhonnutkaan roomalaisia, ei tehnytkaan uutta itsenäistä Israelin valtiota eikä poistanutkaan huolta jokapäiväisestä ruuasta. Messiasta häpäistiin ja hän kuoli rikollisten teloituspaikalla...

Opetuslapset olivat kolme vuotta seuranneet mestariaan ja he olivat antaneet elämänsä Jumalan valtakunnan asialle. He olivat satsanneet kaiken tähän asiaan, joka nyt näytti valuneen hukkaan. Jeesus oli kokenut häpeällisen kuoleman eikä luvattua Jumalan valtakuntaa ollutkaan tullut. Jeesuksen kuolemassa opetuslapsista näytti, että Jumalan suunnitelmatkin romutuivat. Kuinka on mahdollista, että Jumalan oma Poika kokee tällaisen kohtalon?

Jotain erikoista oli kuitenkin ilmassa. Muutamia opetuslapset väittivät nähneen Jeesuksen elävänä ristinkuoleman jälkeenkin. Hän oli kuulemma antanut ohjeen mennä parin sadan kilometrin päähän pääkaupunkiseudulta, pohjoiseen Galileaan, opetuslasten entiselle kotiseudulle. Siellä he saivat nähdä hänet.

Opetuslapset tekivät niin. Perille saavuttiin ja päivät kuluivat, mutta ilmeisesti mitään ei kuitenkaan vähään aikaan tapahtunut, sillä Pietari päätti lähteä monen vuoden tauon jälkeen taas entisen ammattinsa pariin eli kalastamaan. Tai sitten siihen johdatti heitä yksinkertaisesti vain nälkä. Tilanne oli varmasti aika hämmentävä opetuslapsille. Miksi piti palata Galileaan? Mitä siellä pitäisi tapahtua? Mitään ei näyttänyt tapahtuvan. Opetuslasten kärsivällisyys loppui ja odottaminen kävi työlääksi, jälleen kerran.

Tai sitten Pietari ehkä ajatteli, että on parempi tehdä edes jotain, kuin vain jäädä odottelemaan jotakin, josta ei tiedetty mitään tarkkaa.

Pietari oli edelleen opetuslapsista ensimmäinen ja sanoi: ”Minä lähdän kalaan”. Niin - milloinkahan Pietari oli edellisen kerran nuo sanat sanonut: ”Lähdetään kalaan”. Siitä oli varmasti ainakin kolme vuotta. Olivatkohan vene ja verkot vielä kunnossa? Kun ne löytyivät, opetuslapset käänsivät veneen nokan kohti ulappaa ja alkoivat soutaa.

Ei ammattitaito varmaan minnekään ollut kadonnut. Yöllähän he aina ennenkin olivat kalastaneet ja menneet sitten aamutorille myymään osan kaloista.

Mutta nyt, tällä kertaa ei tullut mitään. Oliko ammattitaito ruostunut vai mistä oli kyse? Koko yön oli paiskittu töitä ja kun he aamuvarhaisella olivat jo palaamassa tyhjin käsin rantaan, he kuulevat rannalta jonkun huutavan: ”Hei miehet, onko teillä mitään syötävää” – erikoinen huuto: ainahan kalamiehillä on saalista tähän aikaan aamuyöstä. Miehen käsky: ”heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte” kuulosti erikoiselta.

Kalaa ei ollut tullut, joten mitäpä heillä oli menetettävää. Ei mitään, joten he heittivät verkot oikealle puolelle. Ja ihme tapahtui: he saivat tosi suuren saaliin, parisen sataa kiloa isoja kaloja. Pellavasta ja hampusta tehty verkko joutui sellaisen kalamäärän kanssa lujille, mutta se ei repeytynyt.

Opetuslapset olivat tottuneet tottelemaan tuollaisia yksinkertaisen selkeitä käskyjä, kun he olivat olleet kolmisen vuotta Jeesuksen seurassa. Se opetuslapsi joka oli Jeesukselle rakkain eli ilmeisesti Johannes, tunnisti Jeesuksen ensimmäisenä.

Ehkä hänen korvansa ja mielensä olivat herkimmin virittyneet kuuntelemaan Jeesuksen ääntä, koska hän oli Jeesukselle rakas ja varmasti myös päinvastoin.

Monet laumaeläimethän tunnistavat yllättävän tarkasti oman poikasensa äänen muiden poikasten äänten joukosta suuressa laumassa. Esimerkiksi linnuilla ja poroilla on tällainen kyky. Emolintu tai vaadin (emoporo) on virittynyt kuulemaan oman poikasensa äänen niin, että erottaa sen kymmenien samankaltaisten äänien joukosta.

Sen sijaan Pietarin kuulo ei ollut yhtä terävä kuin Johanneksen. Pietari oli kai jotenkin keskittynyt ajallisiin askareihin, kalastamiseen. Oman touhun ajatukset peittivät kuulemasta mestarin ääntä. Käykö meillekin usein niin?

Pietari ja Johannes ovat vähän niin kuin Martta ja Maria, jotka joutuvat selvittämään maallisen huolehtimisen ja hengellisen huolehtimisen keskinäistä suhdetta elämässään. Martta ja Pietari keskittyivät kumpikin huolehtimaan maallisista asioista. Niistäkin on tärkeä huolehtia, mutta kaikkein tärkeintä on kuitenkin vain yksi: Herran äänen kuuleminen, hänen tahtonsa seuraaminen.

Meidänkin elämässä on monesti tilanteita, jolloin me joudumme miettimään, mikä on missäkin asiassa Herran tahto. Maalliset asiat ovat tärkeitä – emme saa laiminlyödä maallisia vastuitamme. Mutta jokapäiväiseen elämään liittyvät asiat eivät saisi syrjäyttää sitä, mikä on elämässä tärkeintä: Pietarilla se oli kalastaminen ja muu ruuan hankkiminen tai Martalla ruuan laittaminen. "Ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta." Matt. 4:4

Jos tärkeä maallinen vastuu tai asia estää kaikkein tärkeimmän asian eli suhteen Jeesukseen, silloin meidän on valittava jälkimäinen. Tätä kautta selittyy se kummallinen sana, jonka Jeesus sanoi, että (Matt 10: 37-39): "Joka rakastaa isäänsä tai äitiänsä enemmän kuin minua, ei kelpaa minulle, eikä se, joka rakastaa poikaansa tai tytärtänsä enemmän kuin minua, kelpaa minulle. Joka ei ota ristiään ja seuraa minua, se ei kelpaa minulle. Joka varjelee elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä."

Näyttää siltä, että Jeesus halusi opettaa oppilailleen yhden keskeisen opetuslapsena toimimisen perussäännön: ilman yhteyttä Herraan, mikään työ ei kanna pysyvää hedelmää. Jos Jumala ei siunaa meitä, mikään ei ole hyvin elämässä. Vain Jumalan tahto pitää elämämme ja työmme oikeassa suunnassa ja vain sen kautta saavutamme oikeita tuloksia ja pysyvää menestystä.

Kuuluisa hengellinen ohje eräälle suomalaiselle herätysliikejohtajalle ennen hänen kääntymystään oli: ”Yksi sinulta puuttuu, ja sen mukana kaikki”. Ilman usko Jeesukseen ja sen tuomaa syntien anteeksiantamusta elämämme valuu lopulta hukkaan eikä millään ole mitään arvoa.

Usko tekee meidät Jumalan lapsiksi ja totuus tekee meistä vapaita tekemään hyvää ja elämään Jeesuksen esimerkin mukaan sen sijaan että härkämäisesti tai orjallisesti tuijotamme hyvän tekemisen tapoihin tai joihinkin uskonnollisiin säädöksiin.

Rukoilemme: Kiitämme Herra Jeesus sinua siitä, että olet voittanut kuoleman vallan myös meidän elämässämme. Kiitämme sinua siitä, että saamme iloita sinun rakkaudestasi ja lahjoistasi, jotka olet meille ansainnut ja hankkinut. Kiitos että tahdot kohdata meidät lempeästi ja auttavasti, niin kuin kohtasit opetuslapset kalareissun päätteeksi, vaikka me monesti touhuamme oman tahtomme mukaan. Anna meillekin Johanneksen korvat kuulla sinun hyvän paimenen äänesi ristiriitaisten mielipiteiden keskellä. Ja varjele, ettemme omilla maallisilla hääräilyillämme peitä sinun kutsuasi ja ääntäsi elämässämme. Tätä rukoilemme pyhässä nimessäsi. Aamen.